

Συνήθως ὁ Γρυπάρης ἐπιτυγχάνει εἰς τὴν λυρικὴν ποίησιν, ὅπου κυριαρχεῖ τὸ αἰσθημα, καθὼς καὶ οἱ περισσότεροι ζαῦνθιοι ποιηταί. Εἰς τὴν κατωτέρω σύντομον λυρικὴν παράκλησιν τοῦ πρὸς τὴν ἐρωμένην του, δεικνύει ἓνα πλούτον αἰσθηματος.

Ὅπου ἰδῆς δύο κυπαρίσσια
εἰς τὸν κήπο καὶ δυὸ ἱτιές,
ἐκεῖ μέσα εἶμαι θαμμένος
κ' ἔλα, ὦ ποθητὴ, νὰ κλαῖς.
Ρίξε κάττω τὰ μαλλιά σου,
εἰς τὸ μνήμα μου μπροστά,
νὰ κυλοῦν τὰ δάκρυά σου,
ἀπ' τὴν πλάκι στὴν καρδιά.
Τότε ἐγὼ ὁ δυστυχισμένος,
εἶθε πάρω ἀνασασμὸς,
βλέποντας νᾶμαι κλαῖμένος
εἰς τὸν ὕπνο τὸ στεγνόν.
Εἶθε μετανιώσω τότε
ἂν καμμιὰ φορὰ ποτέ,
ἀπὸ ζήλεια τῆς ἀγάπης
ὑποψιάστηκα γιὰ σέ.
Καὶ σὺ πρόσταξε νὰ γένη
ἓνας ἱερὸς τοῦ,
ὁ παπᾶς νὰ λειτουργήσῃ.

Ὁ Γρυπάρης, ὅπως συνήθως οἱ ποιηταὶ οἱ στερούμενοι τῶν πτερύγων τῆς μεγαλοφυΐας, δὲν εἶναι πρωτότυπος. Εἶναι ὅμως γλυκὺς καὶ εὐχάριστος, εἶναι τερπνὸς εἰς τὴν ἀπλότητά του. Ὁ συμβολισμὸς καὶ ἡ φιλοσοφία δὲν ὀργιάζουν εἰς τοὺς στίχους του οἱ ὅποιοι

ρέουν ταπεινοί, ἀπαλὰ-ἀπαλὰ, ὥς νὰ θωπεύουν τὴν ψυχὴν τοῦ ἀναγνώστου.

Ὅσῃν γλυκύτητα καὶ καλωσύνην ψυχῆς ἔδειξεν εἰς τὰ λυρικά του ποιήματα, τόσῃν πικρὰν εἰρωνίαν ἐφάνερωσεν εἰς τὰ σατιρικά του.

Μέσα εἰς τὸν στενὸν κοινωνικὸν κύκλον ὅπου ἀνεστρέφετο ὁ ποιητής, φυσικὸν ἦτο νὰ γεννήσῃ συμπαιθείας καὶ ἀντιπαιθείας. Ἐσατύρισεν, ὕβρισεν καὶ ἐξηυτέλισε πλῆθος προσώπων τῆς ἐποχῆς του. Κατετόξευσεν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του σατιρικά βέλη, τὰ ὅποια ἐνεβάπτιζεν εἰς τὸ δηλητήριο τοῦ πόνου του.

ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν σατιρικός τῆς ἐποχῆς του.

Εἶπεν ὅμως ἄλλον ἀντίπαλον εἰς τὴν σάτιραν, τὸν δικηγόρον Ταβουλάρην, ὁ ὅποιος ἤρεσκετο καὶ εἰς τὸν καλληχαρισμὸν. Οἱ δύο οὗτοι εἶχον τὸ κόμμα τῶν, καθεὶς εἶχε τοὺς θαυμαστάς του.

Οἱ φίλοι καὶ θαυμασταὶ τοῦ Ταβουλάρη συνήρχοντο εἰς τὴν λέσχην ὁ «Φώσκολος» ὅπου κατηγόρουν καὶ ὕβριζον τὸν Γρυπάρην. Ἐλάμβανον ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν τὸν Ταβουλάρην διαφροστεφῇ καὶ τὸν περιέφερον ἀνὰ τὴν αἶθουσαν φωνάζοντες «ζήτω ὁ ποιητὴς Ταβουλάρης, κάτω ὁ Γρυπάρης», ἐνῷ οἱ παριστάμενοί ἔρριπτον ἄνθη ἐπὶ τοῦ κομπορρημονοῦντος ποιητοῦ.

Τὸ ὄνομα τοῦ Γρυπάρη ἡ φήμη δὲν τὸ ἔφερον ἔξω τῆς πατρίδος του, ἡ δὲ λήθη τὸ ἀπέσβεσεν καὶ ἀπὸ τῆς μνήμης τῶν συμπολιτῶν του εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατόν του.

Σήμερον ἐν Ζακύνθῳ, ὑποθέτω, ὅτι πολλοὶ ὀλίγοι εἶναι οἱ γνωρίζοντες τὸ ὄνομά του. Τοιαύτη, συνήθως, εἶναι ἡ τύχη πάσης μετρίστητος.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

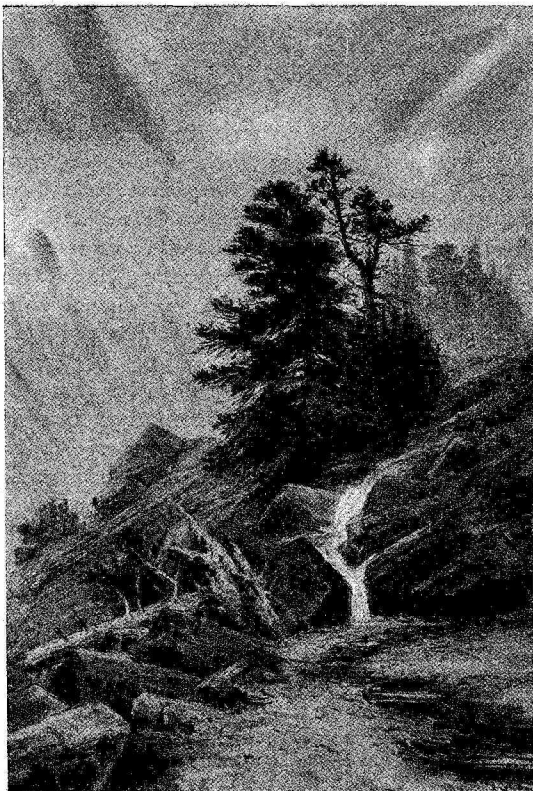
Μία Παραγία Κωνσταντινου τοῦ Παλαιολόγου.

Α ἐνετικὰ χρονικὰ διηγοῦνται ὅτι μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Ἑνετικὴ ἢ Πολιτεία ἀπέστειλεν ὡς πρεσβευτὴν παρὰ τῷ Σουλτάνῳ τὸν Ἰωάννην Ἐμου, ἄνδρα ἱκανὸν καὶ εὐ-

γενῇ τοὺς τρόπους, ὅστις προτείλκυσε τὴν εὐνοίαν τοῦ Τούρκου ἡγεμόνος ὁ ὅποιος πολλὰ τῷ προσέφερε δῶρα, ἐν οἷς καὶ μίαν Παναγίαν, ἣν εὗρεν εἰς τὰ λάφυρα τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου. Ὁ ἐνετὸς πρέσβυς ἐθεώρησε δικαίως τὸ δῶρον τοῦτο ὡς τὸ πολυτιμότερον πάντων.

Μεταβὰς ἀκολούθως εἰς Οὐδίνα προσέφερε τὴν ἱερὰν ταύτην εἰκόνα εἰς τὴν ἐκεῖ ἐκκλησίαν τοῦ ἁγ. Γερβασίου, ἀνήκουσαν ἀπὸ τοῦ 1479 εἰς τοὺς μοναχοὺς Serviti. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ, τῇ διαταγῇ τοῦ Ἐμου κατεσκευάσαν ἰδίαν Καπέλαν, ἣν ἐτελειοποίησεν ἀκολούθως ὁ υἱὸς του Λεονάρδος.

G. KUNZE

Τυρολικὸν τοπίον

Ἡ Παναγία ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων τὸν Χριστόν, ὅστις διὰ τῆς ἀριστερᾶς προσπαθεῖ νὰ λάβῃ ῥόδον, τὸ ὅποιον κρατεῖ ἡ Παναγία διὰ τῆς δεξιᾶς τῆς. Ἄνωθεν εἶναι δύο ἄγγελοι στέφοντες τὴν Παναγίαν διὰ ἡγεμονικοῦ στεφάνου.

Πολλὰ θαύματα διηγοῦνται τῆς Παναγίας ταύτης, ἐν οἷς ὅτι ἔσωσε πολλὰκις τὴν Οὐδινε ἀπὸ ἐπιδημίας Πανώλους.

Περιπέτεια δύο Βυζαντιακῶν εἰκόνων.

Ἐκ τῶν πολλῶν βυζαντιακῶν κημεριλίων τῶν σωζομένων ἐν Βενετίᾳ, ὑπάρχουν καὶ τινες περιλάλητοι Παναγίαι τὰς ὁποίας, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ Πελοποννήσου καὶ ἐκ Κρήτης, εὐσεβεῖς Ἑνετοὶ ἔφερον εἰς τὴν Πατρίδα των καὶ σφύζονται ἔτι εἰς ἐκκλησίας καὶ εἰς μοναστήρια.

Μικρὴν σημείωμα δημοσιεύομεν μόνον περὶ δύο ἐκ Πελοποννήσου εἰκόνων τῆς Θεοτόκου, ἐπὶ τῇ βάσει σπανιωτάτου βιβλίου ἐκδοθέντος ἐν Βενετίᾳ τῷ 1671 ὑπὸ τὸν τίτλον *Notizie storiche delle apparizioni delle immagini piu celeri di Maria Vergine Santissima nella città e Dominio di Venezia tratta da documenti* κτλ.

Ἐν τῇ Ἑνετικῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Ρόκου καὶ τῆς ἁγίας Μαργαρίτας ἔνθα ἦτο ἄλλοτε καὶ ἡκμαζε γυναικεία μονή, διέμενε μονάζουσα ἡ Κασάνδρα ἀδελφὴ τοῦ τελευταίου ἐνετοῦ προβλεπτοῦ Ναυπλίου Φραγκίσκου Βαρβάρου, καὶ χάριν τῆς ὁποίας ἡ ἐκκλησία αὕτη ἀπέκτησε τῷ 1540 εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἣτις εἶχε λάβεи τὸ ὄνομα *Santa Maria Orlocasta*.

Κατὰ παράδοσιν εὐγενῆ, ἐθεωρεῖτο ἡ Παναγία ἔργον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ καὶ ἐν τῇ μητροπόλει τῆς Σπάρτης, ἀφιερωμένη τῇ Θεοτόκῃ ἦτο.

Τῷ 1460 γενομένης τῆς ἀλώσεως τῆς Σπάρτης ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἡ εἰκὼν αὕτη τῆς Θεοτόκου ἀπωλέσθη.

Ὁ λαὸς ἐταράχθη, διότι ἡ εἰκὼν ἦτο θαυματουργός, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ εὗρέθη παρὰ τινος ποιμενίδος, ἣτις ἔδωκε τὰ πρόβατα πλησίον τῆς πηγῆς ὀνομαζομένης *Εἰλαρχα*. Οἱ χριστιανοὶ κοινῶς ἐράνθη ὠκοδόμησαν ναὸν εἰς τὴν Παναγίαν ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει. Κατ' ἔτος ἐγένετο πάνδημος πανήγυρις καθ' ὅλον τὸν μῆνα Αὐγούστου. Ἡ 15 Αὐγούστου ἦτο ἡμέρα ἐκτάκτου εορτασμοῦ. Ἀπὸ στόματος εἰς στόμα διεδίδοντο τὰ νέα τῆς εἰκόνης ταύτης θαύματα. Νέα δεινὰ τῆς Πελοποννήσου ὑπῆρξαν ἀφορμὴ νὰ παραλάβῃ τὴν εἰκόνα ὁ Πρωτοκλάτωρ στρατηγὸς τοῦ Κομνηνοῦ, νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς Ναύπλιον καὶ νὰ τὴν καταθέσῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀγ. Θεοδώρων. Ἐπειτα ἐφέρθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων. Καὶ ἐν Ναυπλίῳ ἡ εἰκὼν αὕτη ἔτυχε μεγάλης εὐλαβείας καὶ πλήθος χριστιανῶν ἔδραμεν πρὸς προσκυνισμὸν τῆς ἀρχαίας θαυματουργοῦ εἰκόνης, ἀλλὰ τῷ 1540 οἱ Τούρκοι κατέλαβον τὸ Ναύπλιον καὶ ὁ προβλέπτης Φραγκίσκος Βάρβαρος ἔλαβε λόγῳ εὐσεβείας τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, καὶ μεταβάς εἰς Βενετίαν, ἔδωκεν, ὡς εἴπομεν, εἰς τὴν μοναχὴν ἀδελφὴν τοῦ. Ἐν Βε-

νετίᾳ ἀμέσως ἐγένετο ἡ βυζαντιακὴ αὕτη εἰκὼν περιλάλητος. Οἱ εὐσεβεῖς προσέφερον τὸν ἑβολὸν των καὶ οὕτω ἐν τῇ μονῇ κατεσκευάσθη ἰδιαιτέρα *Καπέλα* διὰ τὴν Θεοτόκον, ἔνθα κατετέθη ἡ εἰκὼν ἐπισήμως τῇ 11 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1597 ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Βενετίας Λαυρεντίου Πριοῦλη καὶ τεσσάρων, ἐπισκόπων παρόντων χιλιάδων χριστιανῶν. Ἡ μονὴ ὑπέστη δύο πυρκαϊάς, τῷ 1743 καὶ τῷ 1747, διὸ ἀνακαινίσθη ἔπειτα καλλιτεχνικωτέρα καὶ κατεσκευάσθη ἰδιαιτέρον ἁλτάρι διὰ τὴν βυζαντιακὴν εἰκόνα. Εἰς τὸ νέον τοῦτο ἁλτάρι μετὰ ἐπίσημου λιτανείας τῇ 11 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1751 ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου τῆς Βενετίας Λοδοβίκου Φώσκερη παρακολουθουμένου ὑπὸ τῆς βενετικῆς ἀριστοκρατίας καὶ τοῦ λαοῦ κατετέθη ἡ σεβαστὴ αὕτη βυζαντιακὴ εἰκὼν.

Τὰ μοναστήρια τῆς *Santa Maria della Cartà* καὶ *Santa Maria della Misericordia* κατέχουσι δύο Βυζαντιακὰς Παναγίας θαυματουργάς.

Ἡ μὲν τούτων κατὰ τὴν εὐσεβῆ παράδοσιν τὴν ἀποδίδουσιν εἰς τὸν χρωστήρα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, καὶ ἡ ἄλλη ἱστορεῖται ὅτι ἐγράφη εἰς Ἱερουσαλὴμ τῷ 421 καὶ ὑπέστη ἔπειτα τὰς δεινὰς καταδρομὰς τῶν εἰκονοχλαστῶν. Περισωθεῖσα ἐπεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ διασώμου ζωγράφου Λαζάρου τοῦ ἀκμάσαντος ἐπὶ Θεοφίλου. Μετὰ νέας περιπετείας τὴν εἰκόνα ἔφερον εἰς τὴν Κορώνην ἔνθα διέμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀκολούθως, εὐσεβὴς Ἑνετὸς τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Πατρίδα του καὶ ἐδωρήσατο εἰς τὸ ἐν λόγῳ μοναστήριον.

Ἡ Παναγία τῆς Κρήτης

Ἡ πανώλης ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1630 ἕως τοῦ Ὀκτωβρίου 1631 ἐν Ἑνετίᾳ ἐθανάτωσε 682, 175 ἀνθρώπους! Ἡ φοβερωτάτη αὕτη καταστροφὴ εἶχε ἀναστατώσῃ πάντας. Τέλος ἡ χώρα ἐσώθη. Ἡ ἐνετικὴ Πολιτεία ἐνεκα τοῦ συμβάντος τούτου ὠκοδόμησε ναὸν ἀφιερωμένον εἰς τὴν Παναγίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Santa Maria della Salute*—Παναγία τῆς Ὑγείας. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην διαφυλάττονται εἰκόνες τοῦ Tiziano, τοῦ Tintoretto καὶ ἄλλων πολλῶν καλλιτεχνῶν, ἐν αἷς ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας καὶ ἄλλων ἁγίων δεομένων ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Πανώλους, ἔργον τοῦ ζωγράφου Βερναρδίνου Prudenti. Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶχεν ἐκτεθῆ ἐν τῇ Πλατεῖᾳ τοῦ Ἀγίου Μάρκου κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ Ἑνετία ἠλευθερώθη ἀπὸ τῆς θανατηφόρου τρομερᾶς νόσου. Εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπιδημίας ταύτης κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἀπελευθερώσεως μετέβαιναν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην ὁ Δόγης, ἡ Γερουσία καὶ οἱ ἄλλοι πατρίκιοι, ἵνα μετὰ τοῦ λαοῦ εὐχαριστήσωσι διὰ τοῦ *Te Deum* τὸν Θεόν.

Τῷ 1669 ἐγένετο ἡ ἄλυσις τῆς Κρήτης. Τότε μετέφερον εἰς Βενετίαν πολλὰ κρητικὰ κειμήλια ἐν οἷς καὶ εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἣτις ἔκειτο εἰς τὸν Μητροπολιτὸν ναὸν τῆς Κρήτης καὶ ὀνομάζετο ἡ Παναγία τοῦ Ἀγίου Τίτου. Ἡ Κρητικὴ αὕτη Παναγία ἐτέθη ἐν μεγαλκρεπεῖ ἁλτάρει τῆς ἐν λόγῳ ἐνετικῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας τῆς Ὑγείας καὶ κοινῶς ὀνομάζεται Πανα-

γία τῆς Κρήτης ἢ ὡς ὁ ἐνετικὸς λαὸς τὴν λέγει, Santa Maria di Candia καὶ ἐορτάζεται τῇ 21 Νομβρίου, ἐορτῇ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου.

Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ σφύζεται καὶ ἑτέρα βυζαντιακὴ εἰκὼν τῆς Παναγίας, ἣτις ἔκειτο εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν. Κατὰ ἀρχαῖον ἐνετικὸν ἔγγραφον, λέγουσιν οἱ ἐνετοὶ χρονογράφοι, εἰς Θεοδόσιος ἐδωρήσατο τὴν εἰκόνα ταύτην εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Μανουὴλ Κομνηνόν, ὅστις διέταξε νὰ κατατεθῇ εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν, καὶ ὁ Ἐνετὸς τὴν ἔφερεν ἀκολούθως εἰς τὴν Ἐνετίαν.

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

★ LAUDES ATTICAE ★

ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ

Τῷ Σπ. Δε - Βιάζη

Τ' ἄσπρα πανιά τῶν καραβιῶν
μέσ τὸ λιμάνι ἀραδιασμένα,
ὥσάν πτερὰ κάποιων πουλιῶν,
ἀπ' τὸ ταξεῖδι ἀποσταμένα

Ρίχνουνε μέσα στὰ νερὰ
ποῦ τὸ σκοτάδι τὰ θολώνει
κάποιον ἴσκιο φοβερό
ποῦ τὴν ψυχὴ μου σαβανώνει

✠

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Μέσ τὰ χορτάρια τὰ χλωρὰ
ἔλα ξαπλώσου πάλι,
θ' ἀκούσης τ' ἄχαρὰ νερὰ
νὰ ψάλλουν κάποια κάλλι.

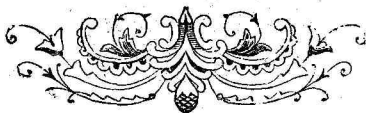
Ἔλα ν' ἀκούσης μὲ τρελλὴ χαρὰ
ὅ,τι τὰ τραγούδια μου δὲν λένε,
θὰ σοῦ τὸ ποῦνε τὰ μικρὰ πουλάκια
ὅ,τι τὰ χεῖλιά μου δὲν λένε.

II

Εἶχε ἡ ἀγράφειν ἀνεβῆ
στὰ σφαλιστὰ παρὰ θυρὰ σου
ἐκεῖ ποῦ πρῶτα ἐπρόβαλαν
τὰ δλόσγουρα ξανθὰ μαλλιά σου

Καὶ τὰ μικρὰ πράσινα φύλλα της
ἀργὰ ὁ ἥλιος ἐφίλουσε
κατὰ τὴν ὥρα τὴν ἀπόκοσμη
ἀκόμη τὴν γλυκοθωροῦσε.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΒΑΝΕΛΛΗΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ

Ὅσον καὶ ἂν διεξαχθῇ καλῶς τὸ τεχνικὸν μέρος τῆς ἐκτελέσεως εἰς ἓν ζωγραφικὸν ἔργον, καλὴ ζωγραφικὴ εἶνε ἐκείνη μόνον ἣτις βασίζεται ἐπὶ καλῆς συλλήψεως.

Ἐπιτυχὴς εἰκὼν γογγύλης εἶναι ἐπίσης καλὴ ὅσον καὶ ἐπιτυχὴς εἰκὼν Παναγίας.

Ἡ ζωγραφικὴ δὲν ἔγκειται εἰς τὴν ἐπινόησιν ἰδεῶν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐπινόησιν τῆς μορφῆς τῆς ἀπαιτουμένης πρὸς ἐξωτερικὸν τῶν ἐν τῇ διανοίᾳ εἰκόνων.

Ἡ ζωγραφικὴ δὲν εἶναι ποσῶς πρόβλημα τεχνικῆς μόνον δεξιότητος, ἥτις εἶναι δυνατὸν νὰ διδαχθῇ, ἀλλὰ καθαρὰ τῆς φαντασίας ἐνέργεια.

Liebermann

Ὁ καλλιτέχνης προικίζεται ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ τάλαντον, ἀλλ' ἵνα γείνη ζωγράφος ἀπαιτεῖται παιδευσίς.

Μέντσελ

Ἡ Τέχνη τελειώνει ἐκεῖ, ὅπου ἀρχίζει ἡ μίμησις.

Σεζόορ.

Τέχνη εἶναι ἡ ἐπιτηδεύουσα ἀναγομένη εἰς θεωρίαν.

Ζουμπέρ.

Ἄνευ ἰδανικοῦ, δὲν ὑπάρχει καλλιτέχνης, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ σχέδιον, οὔτε χρῶμα, Πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ καλλιτέχνης ἐν ἰδανικόν.

Delacroix

Ὁ Σαδῶβ, καθηγητὴς τῆς Ἀκαδημίας, ἔλεγεν εἰς τοὺς μαθητὰς του, διὰ τὸν ἡρώτην πῶς πρέπει νὰ ζωγραφίζον «Θέσατε τὸ χρῶμα τὸ ὁποῖον πρέπει, εἰς τὸ μέρος ὅπου πρέπει.»

Ἡ φαντασία τοῦ Ραφαήλ ἦτο γραμμικὴ τοῦ Τιτανου ἦτο ζωγραφικὴ τοῦ Βελασκέ χωρητικὴ.

Ἰσχυρὸς καλλιτέχνης εἶναι ὁ ὑπομονητικὸς καλλιτέχνης.

Ὁ μέγας Λέμπαχ ἦτο υἱὸς κίσιου καὶ αὐτοὺς δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βίου του ἦτο κίσις.

~~~~~